

АРСЕНИЙ ТАРКОВСКИ СЛЕД ВОЙНАТА

Превод от руски: Светлозар Жеков, 2007

chitanka.info

*Тъй както върху горската трева
разперва на листата си дланта
дървото и опряло се на храста,
широко клоните си разпростира,
така и аз пораснах постепенно.
Със сила мускулите се наляха
и едър стана гръденят ми кош.
И спирт бодлив от синия бокал
напълни целите ми дробове,
И взе сърцето кръв от жилите,
и върна им я, и отново взе,
и сякаш бе това преображение
на просто щастие и проста мъка
в прелюдия и фуга.*

*Бих се раздал на всичко живо аз —
и на растенията, и на хората,
умиращи тук някъде наблизо
или пък някъде накрай света
в страдания ужасни, както Марсий,
когото са одрали жив. Ако
живота си им дам, по-бедни няма
да станат ни кръвта, нито живота,
ни аз самият. Станах като Марсий.*

*Понякога, сред летен зной лежиш,
в небето гледаш — въздухът горещ
над тебе се люлее като люлка —
и изведенъж откриваши нещо странно:
пролука има в люлката — през нея*

*поява студ отвъден, сякаш
игличка ледена пробожда...*

4

*Като дърво над сипей гол, което
разпръсквайки над себе си пръстта,
се сгромолясва с корени нагоре
и клоните му бързят разнищва,
така по бързей друг и моят двойник
от бъдещето в миналото слиза.
След себе си от висотата гледам
и за сърцето се улавям.*

*Кой ми даде
трептящи клони върху мощнен ствол,
а корени безпомощни и слаби?
По-гублен животът от смъртта е
с необуздания си произвол.*

*Отиваши ли си, Лазаре? Върви!
Полунебе гори зад мен далече.
И няма връзка помежду ни вече.
Спи, жизнелюбецо! Ръце на гръб
скръсти и спи!*

5

*Ела, вземи, от нищо нямам нужда,
обичам ли — ще дам; и мразя ли —
ще дам.*

*Аз искам да те заменя, но ако
ти кажа, че във теб ще премина,
не вярвай — лъжа те, дете...*

*О, пръстите като филизи тънки
и влажните, отворени очи,
и мидите на малките уши —
чинийки, пълни със любовна песен,*

крила, огънати от силен вятър...

*Не вярвай — лъжса те, дете,
ще се промъквам, сякаш съм осъден —
през отчуждението как да мина —
не мога с твоите криле да литна
и с малкото ти пръстче да докосна
очите ти и да погледна с тях.
Стократно ти по-силно си от мен —
ти песен си за себе си,
а аз — наместник на дървото и небето —
за песента от твоя съд осъден.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.